

Místní příloha

FOTO JUDITH ANN BECK

M7

M2 „Perspektiva věčnosti“

Starší Gary B. Sabin

M3 Je neúspěch důvodem k zoufalství, nebo krokem k vítězství?

President Roman Čadeni

M4 Sbor Brno

Gád M. Vojkůvka

M5 Ohlédnutí za létem 2020 v odbočkách a sborech kůlu Praha

M8 Od našich misionářů

Markéta Kutilová

M8 Členové kůlu Praha sloužící na misi

M8 Redakce Místní přílohy

„Perspektiva věčnosti“

Starší Gary B. Sabin, USA

President území Evropa

Před mnoha lety, když jsem sloužil jako prezident kůlu, za mnou do kanceláře v slzách přišla jedna drahá sestra. Sloužila na misi, vdala se v chrámu a sloužila věrně i ve svých povoláních. Naši oblast právě sežehly ničivé požáry a mnohé domy v našem kůlu lehly popelem, včetně toho jejího. A aby toho nebylo málo, měl její dům zároveň licenci jako pečovatelské středisko pro seniory, a byl tedy i hlavním zdrojem rodinných příjmů. Všechny klienty se jim podařilo bezpečně evakuovat, ale veškerý majetek a živobytí její rodiny byly pryč. Plakala a ptala se: „Proč se nám toto stalo? Své smlouvy jsme dodržovali!“

V duchu jsem se pomodlil a pak jsem před ní na stůl položil prázdný list bílého papíru. Poté jsem doprostřed tohoto papíru udělal tečku o velikosti špendlíkové hlavičky a řekl jsem: „Tato tečka představuje náš svět – smrtelnost. Předpokládejme, že celý papír představuje věčnost a rozpíná se nekonečně všemi směry. Je mi nesmírně líto, že vás toto potkalo, ale prosím, nenechte se touto tečkou zaslepit.“ Ke cti této drahé sestry bych měl dodat, že se její tvář okamžitě rozjasnila a ona s velkou úlevou pronesla: „Aha, už chápu. To zvládnou. Moc vám děkuji!“

Požáry, které zpusťily naši oblast, poháněl vítr o rychlosti 120 kilometrů za hodinu. Plameny ohně zcela nahodile šlehalý naším sousedstvím, přičemž některé domy přeskočily, zatímco jiné spálily na popel. Starší Dale G. Renlund poznamenal: „Věřit, že k vám život bude spravedlivý, protože žijete spravedlivě, je asi totéž jako věřit, že na vás byk nezaútočí jen proto, že jste vegetariáni.“ Písma nám připomínají, že nespravedlivé podmínky jsou součástí smrtelnosti a že Bůh sesílá déšť „na spravedlivé i na nespravedlivé“.¹

Skutečností je, že zvraty osudu ve smrtelnosti jsou občas kruté, ale díky Spasiteli překonají zaslíbení věčnosti i ty nejtemnější pozemské zkoušky. Perspektiva věčnosti mění vše, jakmile porozumíme tomu, že „všechny tyto věci ti dají zkušenosti a budou pro dobro tvé“.²

Starší Neal A. Maxwell poznamenal: „Tudíž skutečně nemůžeme, vy ani já, očekávat, že jednoduše proklouzneme životem, jako bychom říkali: ‚Pane, dej mi zkušenosti, ale ne zármutek, utrpení, bolest, nechci, aby mě někdo zklamal, a určitě nechci být opuštěn. Ušetři mne, Pane, všech těch zkušeností, které Tě učinily tím, kým jsi! Potom mi dovol přijít a přebývat s Tebou a plně sdílet Tvou radost!‘“

Je nutné, abychom se v myslí pevně soustředili na svou pravou identitu a plán, který pro nás Bůh připravil, abychom se nedali zaslepit a vykolejit nevyhnutelnými obtížemi oné „tečky“ představující existenci ve smrtelnosti. Jak řekl starší John H. Groberg: „Mezi nebem a zemí existuje spojení. Když toto spojení nalezneme, dostane všechno, včetně smrti, smysl. Když ho přehlédneme, vše smyslu pozbude – včetně života.“

Náhled z perspektivy věčnosti nám pomáhá rozpoznat, na čem skutečně záleží. Bylo by moudré, abychom měli na paměti, že až zemřeme, budeme si s sebou moci vzít pouze tři věci: své vztahy s druhými, své poznání a svůj charakter. Bylo by velmi krátkozraké zaměřovat se na to nepodstatné na úkor toho podstatného, přestože právě toto většina světa dělá. Job řekl: „Tráví v štestí dny své, a v kamžení do hrobu sstupují.“³

Apoštol Pavel nás ujistil o zaslíbeních věčnosti. „Čeho oko nevidalo, ani ucho neslychalo, ani na srdce lidské nevstoupilo, co připravil Bůh těm, kteříž jej milují.“⁴ Bylo by pošetilé vyměnit taková úžasná požeňání za onu pověstnou „misku čočovice“.⁵ To, na čem záleží nejvíce, by nikdy nemělo být vydáno na milost ničemu,

co je nepodstatné! Modlím se, abychom, až nás budou v životě potkávat těžkosti, dokázali dohlédnout až za onu tečku své smrtelné existence tak, že se na vše podíváme z dlouhodobé perspektivy, přičemž rozpoznáme svou věčnou identitu, účel své pozemské cesty a naději slavného věčného určení, jež čeká na věrné. ■

POZNÁMKY:

1. Matouš 5:45.
2. Nauka a smlouvy 122:7.
3. Job 21:13.
4. 1. Korintským 2:9.
5. Viz Genesis 25:31–34.

POSELSTVÍ PŘEDSEDNICTVA KŮLU

Je neúspěch důvodem k zoufalství, nebo krokem k vítězství?

President Roman Čadeni

Druhý rádce v předsednictvu kůlu

Možná bych otázku v úvodu doplnil ještě o další: Jsou překážky, nesnáze, obtíže a zkoušky důvodem k tomu, abychom se vzdali, abychom se utápěli v lítosti?

Určitě jste to ve svém životě každý zažil. Přijdou nemoci, neúspěch ve škole či v práci, děti vás neposlouchají a klidně si dělají, co chtějí, vaše dlouhodobá snaha a úsilí o zlepšení podmínek a osobní pokrok se mívá s požadovaným účinkem a výsledkem. A pak končíme s hlavou v dlaních. Naše myšlenky jsou zmatené a mysl zaplavuje pocit bezmoci a zoufalství. Říkáme si: má to všechno smysl? Má to cenu snažit se stále dokola zkoušet a usilovat o lepší úroveň našeho života? Je štěstí opravdu jen něco malého trpytivého a pomíjivého?

Ne, štěstí není muška jenom zlatá,¹ co chvíli je a chvíli není. Je to základní přirozený stav člověka, po kterém prahne a činí vše, aby ho pociťoval. Potom pracují správně jeho mysl, vědomí i fyzické tělo. Pokud jej má málo, mysl i tělo strádají a jsou nemocné.

Vždyť všichni známe moudrost, které učil Lehi v Knize Mormonů o tom, že „Adam padl, aby lidé mohli býti; a lidé jsou, aby mohli míti radost“.²

A také Pán nám vysvětlil, že „člověk je duch. Prvky jsou věčné a duch a prvek, neoddělitelně spojeny, získávají plnost radosti.“³

Pocitování štěstí je tedy naším cílovým a dokonalým stavem, po kterém toužíme a o nějž usilujeme.

Je pravdou, že musíme v životě procházet situacemi, které nejsou příjemné a ani nemohou být zdrojem naší radosti, ale záleží na nastavení našeho myšlení, zda budou příčinou našich stresů a depresí, nebo poučení a odhodlání ke změně.

Jsou definovány dva způsoby myšlení, které můžeme mít – fixní a růstové.⁴ Většinou se setkáme s tím prvním. To je charakteristické vyhýbání se výzvám – rychlému vzdání se, když je před námi překážka. Úsilí vnímá jako neplodné nebo špatné. Růstové myšlení

oproti tomu výzvy přijímá a těší se na ně. Tváří v tvář překážkám vytrvá. Úsilí vnímá jako cestu k mistrovství.

Bylo zjištěno, že ti, kteří rozvíjejí růstové myšlení, vedou kvalitnější, delší, zdravější a šťastnější život. Dobrá zpráva je, že se tomuto způsobu myšlení dá naučit v jakémkoli věku.

Jak na to? Třeba tím, že budeme hledat příběhy, ze kterých se můžeme poučit, a budeme se snažit je aplikovat do našeho života. Jasným příkladem je bezesporu Jozef z Egypta. Ten se musel ve svém životě hodně pokořit a snášet příkoří, ale přitom zůstal věrný Bohu a s vírou hleděl vpřed. Měl nepochybně růstové myšlení. „Vy zajisté skládali jste proti mně zlé; ale Bůh obrátil to v dobré, aby učinil to, což vidíte nyní, a při životu zachoval lid mnohý.“⁵

Pracuji v hotelu, který je plně závislý na elektrické energii. Jednoho letního dne se náhle setmělo, zvedl se silný vítr a nad námi se přehnalá prudká letní bouřka. Není to nic neobvyklého, ale výsledkem bylo, že celou oblast zasáhl výpadek elektrické energie. Bylo to v době, kdy byl náš hotel plný hostů a ti právě přišli na večeři. Hotelová restaurace byla potmělá a kuchyně zcela neschopná cokoli uvařit. To byl okamžik, kdy jsme mohli všechno vzdát, hotel zavřít a hosty poslat domů. Byl to ale také okamžik pro změnu fixního myšlení na myšlení růstové. Na každý stůl jsme dali svíčku. Ke kuchyni jsme dopravili plynový gril a kuchaři dělali zázraky. Hosté byli velmi spokojeni a děkovali za vynikající večeři v romantické atmosféře. Podařilo se nám proměnit prohranou situaci ve vítězství.

Jakub píše: „Za největší radost mějte, ... kdyžkoli v rozličná pokušení upadáte, věduce, že zkušeni víry vaší působí trpělivost. Trpělivost pak ať má dokonalý skutek, abyste byli dokonalí a celí, v ničemž nemajíce nedostatku.“⁶

Písma jsou plná příkladů a výzev, jak správně nastavit naši mysl.

Pán říká: „A nyní, vpravdě pravím vám, a to, co říkám jednomu, říkám všem, buďte dobré mysli, malé děti; neboť jsem ve středu vašem a neopustil jsem vás.“⁴⁷

A jinde: „Pozdvihněte hlavu svou a buďte dobré mysli, neboť já vím o smlouvě, kterou jste se mnou učinili.“⁴⁸

Ammon je dobrým příkladem, jak změnit status quo v bezvýchodné situaci: „A stalo se, že je lákal svými slovy řka: Bratři moji, buďte dobré mysli a pojďme hledat ona stáda a shromáždíme je a přivedeme je zpět k místu vody; a tak zachováme stáda králi a on nás nezabije.“⁴⁹

Milé sestry a bratři, pozdvihněme hlavu svou a buďme dobré mysli, protože Pán je na naší straně, je v našem středu a vysvobodí nás. Ukáže cestu, vnukne nápad či způsob, jak se z těžkých chvil poučit a s nadějí kráčet vpřed životem. Pak budeme pociťovat radost mnohem více než dnes. ■

POZNÁMKY:

1. Adolf Heyduk, Dědův odkaz.
2. 2. Nefi 2:25.
3. NaS 93:33.
4. Carol Dweck, Nastavení mysli, Jan Melvil Publishing, 2017.
5. Genesis 50:20.
6. Jakub 1:2–4.
7. NaS 61:36.
8. Mosiáš 24:13.
9. Alma 17:31.

SBORY A ODBOČKY NAŠEHO KŮLU

Sbor Brno

Gád M. Vojkůvka

Vysoký rádce; člen sboru Brno

Působení Církve v Brně začalo před 90 lety. 2. ledna 1930 (ani ne půl roku po otevření misie) do Brna přišli první misionáři – starší Toronto a starší Josie. Konaly se přednášky pro angloamerické kluby, různé spolky, jako byly YMCA či Rotry klub, přednášky pro školy apod. Přednášky o Utahu umožnily mluvit také o naukách Církve. Prvním mužem vysvěceným ke kněžství byl bratr Kotulán působící v předsednictvu odbočky. Předválečná činnost byla obtížná, protože nebyly žádné učebnice češtiny pro anglicky mluvící osoby. Také v té době začala

světová krize a lidé měli existenční problémy. Brzy po jejím odeznění začaly česko-německé třenice, nastala mobilizace po hrozbách Adolfa Hitlera, došlo k obsazení československého pohraničí německou armádou v r. 1938, k okupaci českých zemí Německem 15. března 1939 a nakonec i k odvolání všech misionářů. Poslední z nich odjeli o půlnoci před vypuknutím 2. světové války. Předtím nás navštívil prezident Joseph Fielding Smith a před válkou byli pokřtěni poslední lidé, včetně mého otce a sestry. Došlo k zákazu veřejné činnosti Církve.

Zákaz veřejné činnosti byl plně ukončen až 23. května 1943, kdy k nám bylo přineseno Melchisedechovo kněžství z německé misie, kde Církev působila už téměř sto let, a proto tam nebyla zakázána. V roce 1943 se scházelo ve vlastním sále v Brně kolem 40 členů. V té době byl presidentem odbočky můj otec, Otakar Vojkůvka, a zůstal jím až do června 1949. Po válce se činnost rozvíjela, přibývalo členů, kteří měli svědectví a byli aktivní. Vzpomínám na všelijaké akce, které pořádali misionáři, přestože mi bylo teprve 4–5 let. Každý měsíc byl u nás na obědě president Toronto s misionáři. Když po obědě utíral nádobí, divil jsem se, jak utíral sedm talířů naráz, a byly skutečně suché!

Po čtyřech letech byla dne 6. dubna 1950 činnost Církve v Československu úředně komunistickou vládou zakázána. Přesto jsme se v Brně scházeli, aspoň v domovech členů. Měli jsme i Primárky a Nedělní školu. Shromáždění svátosti se svědectvími jsme mívali jen první neděli v měsíci – v postní neděli. Jen v roce 1950 bylo v Brně pokřtěno ještě asi dvanáct členů a v roce 1955 dalších deset – rodičů a dětí členů, včetně mě. Doma jsme se vždy u oběda bavili jen o náboženských tématech a rodiče mi vysvětlili podstatu modlitby, takže cesta ke křtu nebyla problém. Když jsem se chtěl dát pokřtít, tatínek mi dal písma a řekl: „Tu máš, čti, a když nebudeš něčemu rozumět, přijď se zeptat.“ A tak jsem si před křtem přečetl Bibli, Knihu Mormon [jak se tehdy nazývala], Drahocennou perlu i polovinu Nauky a smluv (druhá půlka ještě nebyla přeložena).

Od r. 1962 jsme měli možnost cestovat do NDR, kde Církev nebyla zakázána, a dvanáct z nás se zúčastnilo týdenního setkání mládeže Církve „Jugendtreffen“ a dalších setkání a shromáždění i v průběhu roku. Naši cestu tehdy zorganizovala sestra Miroslava Bezáková z Brna, která se později do Německa provdala.

V roce 1961 jsem se seznámil s jógou – z příruček indického lékaře, který ji učil spíše jako psychosomatické cvičení s rehabilitačními prvky, a dokonce napsal pěknou brožuru o Ježíši Kristu. Ve sportovním oddíle jsem se stal cvičitelem jógy. Spolu s otcem jsme se stali propagátory jógy, protože měla některé prvky, se kterými jsme se mohli ztotožnit: Slovo moudrosti, sebevýchova, stálý pokrok, studium, psaní deníku atp. Spolu s Otakarem Vojkůvkou a později i s dalšími jsme dělali veřejné přednášky a pořádali kurzy jógy asi ve třiceti městech, kde jsme potom zahájili kurzy jógy.

V srpnu 1968 nás napadl a okupoval Sovětský svaz. Naděje na svobodu u mnohých pohasly. President odbočky Brno spolu

s dalšími 19 členy emigroval. Činnost zůstala jen v rodinách.

Od roku 1970 jsme začali pořádat tábory jógy. Ráno jsme začínali modlitbou, před jídlem a na konci dne byla vždy modlitba, a když jsme se na konci týdne loučili, tak písní „Bůh buď s vámi, než se sejdem zas!“ Učili jsme Slovu moudrosti, *Desateru pravidel štěstí* od Davida O. McKaye, lidé si zapisovali *Krédo* Georga Alberta Smitha a hesla presidenta Kimballa a výroky Josepha Smitha. Probírali jsme myšlenky ze starších příruček pro mládež Církve a Pomocného sdružení, např. *Naše slunečnice*. Přesto jsme ještě nemluvili vůbec o Církvě – jen o jejích naukách, protože jsme k tomu tehdy neměli oprávnění. Ty, kteří projevovali největší zájem o tyto nauky, jsme pak pozvali k nám do Brna na „Školu moudrosti“, která se konala jednou měsíčně. Tam jsme osvětlili některé další nauky, a když jsme nakonec některým řekli o Církvě, hned projevíli zájem a téměř všichni byli po misionářských lekcích pokřtěni.

V březnu 1975 jsem navštívil bratra Jiřího Šnederflera v Tachově, který mě vysvětlil ke kněžství a povolal presidentem odbočky v Brně. Navštívil jsem všechny dřívější členy na Moravě a v Brně a začali jsme mít doma shromáždění. 7. června 1975 se konala po 25 letech první konference odbočky. Po čase byly první křty – kolegové ze zaměstnání, moje manželka a také náš nynější patriarcha, bratr Radovan Čaněk. Naším heslem bylo: „Nemohou-li do naší země přijít misionáři, musí se zde narodit.“ V roce 1980 nás přijel povzbudit apoštol, starší Boyd K. Packer. V osmdesátých letech už bylo ročně pokřtěno okolo dvaceti lidí, kteří původně chodili do jógy a na tábory nebo byli z řad našich přátel. V roce 1984 mě ve vedení odbočky vystřídal bratr Jaromír Holcman a pak Otakar Vojkůvka. Velkou posilou a povzbuzením bylo pro nás postavení chrámu ve Freibergu a naše návštěvy v Německu. V roce 1988 jsem byl opět presidentem odbočky – právě v době před návratem misionářů a oficiálním uznáním Církve státem. Většina shromáždění se v letech 1975–1990 konala v našem bytě. Poté jsme sehnali větší prostory a nyní máme vlastní budovu – první kapli vybudovanou Církví u nás.

V roce 1990 se vrátili misionáři a v červenci i president misie Richard Winder. Spolu s ním přijel do Brna i president Gordon B. Hinckley, který měl jedinou přednášku v republice v Brně,

v hotelu International, kde se už sešlo 217 členů a přátel Církve. Po roce 1990 na tábory jógy přijížděli i misionáři a domlouvali si schůzky se zájemci o Církev.

Ve vedení odbočky se během třiceti let od té doby vystříдалo několik dalších bratří a v roce 2002 byla postavena v Brně první kaple v České republice. V roce 2016, kdy u nás vznikl kůl Praha, se odbočka přeměnila ve sbor a byl povolán biskup, bratr Ian Saunders, a vysvěcení první vysocí kněží. Nyní je biskupem Pavel Řezáč.

Mám neochvějně svědectví o Bohu, o Kristu a obnoveném evangeliu. Vím, že misionáři, členové a vedoucí od začátku až po dnešek šíří světlo evangelia a snaží se tak zlepšit sebe i svět. Věřím, že se sbor Brno bude Kristovu ideálu přibližovat i nadále. ■

Ohlédnutí za létem 2020 v odbočkách a sborech kůlu Praha

Z důvodu pandemie COVID-19 byly naneštěstí zrušeny všechny akce na úrovni kůlu. Předsednictvo kůlu nás proto vyzvalo, abychom se vzájemně posilovali a trávili spolu čas v rámci sborů a odboček. Zde si můžete přečíst, jaké akce zorganizovali členové v jednotlivých odbočkách a sborech.

Lída Flídrová (Praha): „Ženy z Pomocného sdružení 24. července 2020 uspořádaly piknik,

aby si mohly v klidu popovídat, jak se jim vedlo během období „korony“ a jak se mají teď. S hlídáním dětí pomohly mladé ženy, aby si to sestry více užily. Hned druhý den se na stejném místě konal piknik pro celý sbor, ještě navíc spojený se sportovním večerem. 4. srpna přišla zpráva, že nás navštíví bývalá členka pražského sboru, která se přestěhovala na Slovensko. Měli jsme tak možnost povečeřet se sestrou Dádou a jejím synkem Abdielkem, a přestože přišla tato zpráva na poslední chvíli, bylo to velmi milé setkání.“

MSD na sportovním pikniku v Praze

Anna Zikmundová (Brno): „V Brně jsme se přes prázdniny jako mládež setkali hned několikrát. Mladé ženy a mladí muži uspořádali piknik. Mladé ženy si naplánovaly a zrealizovaly svůj sborový tábor Mladých žen. Chodily na výlety, studovaly společně písma, zúčastnily se online rozcviček, společně vařily a sloužily jiným členům sboru. Dále měly ženy z Pomocného sdružení příležitost se účastnit cvičení, které bylo vysíláno online.“

Mladé ženy z Brna na výletě

Ondřej Tměj (Jičín): „V Jičíně jsme podnikli výlet do Krkonoš. Ráno jsme se setkali s mladými muži a mladými ženami v Nové Pace a pak jsme společně jeli do Špindlerova Mlýna, odkud jsme šli po modré stezce. Když jsme se vrátili, tak jsme se ještě stavili na bobovou dráhu. Celkově to byl super výlet.“

Výlet sboru Jičín do Krkonoš

Julie Horáková (Hradec Králové): „Přes prázdniny jsme neměly jako mladé ženy z Hradce Králové mnoho možností se sejít, ale na konci prázdnin, 27. 8. 2020, jsme se sešly v parku a udělaly si piknik. Při té příležitosti jsme se i lépe poznaly s naší druhou rádčinkou Mladých žen, Brigittou Audrlickou. V pondělí 31. 8. 2020, jsme se vydali splavovat na raftu Orlici. Počasí nevypadalo na začátku příliš slibně, dokonce chvílku pršelo, ale brzy se vyjasnilo a nakonec jsme si to všichni užili. Trasa byla z Krňovic do Hradce, asi dvě hodiny, voda byla klidná.“

Hradec Králové na vodě

Štěpánka Kynclová (Plzeň): „Začátkem srpna 2020 se členové plzeňského sboru vydali na cyklovýlet. Jelo se od zastávky ze Štáhlav až na vyhlídku – celkem 16 km.“

Petra Dítětová (Jihlava): „Na konci srpna naše odbočka uspořádala malý piknik v přírodě. Sešlo se nás sice maličko, ale bylo to moc příjemné setkání. Člověk mohl cítit, jak moc jsme rádi, že

spolu můžeme po delší době opět strávit čas i mimo církevní shromáždění. Užili jsme si krásný večer plný sluníčka, zábavy a také dobrého jídla.“

Eliška Kutilová (Třebíč): „Toto léto měla odbočka Třebíč možnost účastnit se plno akcí. Mladé ženy spolu s mladými muži měli výlet do Balinského údolí, kde se u řeky snažili „vybalancovat“ kameny se stejným úsilím, jako se my všichni snažíme balancovat náš život. Další akcí bylo společné hraní kulečníku, kde jsme se na konci akce odměnili dobrým jídlem. Celá odbočka se sešla na tradičním dvou-denním táboře Sionu. Všem zúčastněným rodinám přinesl spoustu zážitků. Ženy z Pomocného sdružení měly společný večer, kde si povídaly o genealogii a o tom, jak vyhledávat své předky.“

Eliška při balancování kamenů na výletě mládeže z odbočky Třebíč

Uherské Hradiště: „Hned jak to šlo, začali jsme se s naší mládeží a mladými svobodnými dospělými v Uherském Hradišti setkávat v pátek na tzv. VOS. Začalo to výlety do přírody a pak různými dalšími aktivitami. Je na tom příjemné, že si můžeme popovídat, rozebírat různá témata a k tomu patří samozřejmě hry a zábava. Jednou z akcí organizovaných mládeží byl i cyklovýlet spojený se stanovačkou a táborákem, kam byli přizvaní i další členové. Bylo to hned na začátku června a tak to byla po dlouhé době první příležitost, setkat se osobně a užít si společný čas. I když jsme museli překonat hrozný, nikdy nekončící kopec a výlet se neobešel ani bez pádů, bloudění a vytrvalého zahradního deštěku, i díky bouřkám, které se nám „zázračně“ vyhnuly, jsme posílili ne jenom své přátelství, ale i svědectví o Boží ochraně a vedení.“

Na konci prázdnin se nám podařilo sejít se ještě hned na dvou akcích. Jednou z nich byl celosborový táborák jako příjemné ukončení prázdnin. Taky jsme se jako sestry z Pomocného sdružení sešly u výroby přáníček z čajových sáčků. I když se nám některé věci na začátku zdály obtížné, výtvoři byly velmi povedené. Na setkání se nás k našemu potěšení sešlo hodně a bylo nám spolu dobře. Opět jsme si uvědomily, že jsme rády, že se známe, a že naše různorodé talenty mohou obohatit ostatní, zlepšit naše dovednosti a posílit naše svědectví a víru v Ježíše Krista.“

Cyklovýlet se sborem Uherské Hradiště

Alžběta Musialová (Olomouc): „Dne 17.7. jsme s mládeží a s misionáři z odbočky Olomouc vyrazili na výlet na Svatý kopeček. Ráno to vypadalo, že nebude hezké počasí, ale to nás neodradilo. Věděli jsme, že nás Duch posílí a budeme mít úžasné zážitky. Cílem tohoto výletu bylo posílit se navzájem myšlenkami a dobrou náladou. V „době koronaviru“ jsme spolu osobně nemohli být, a tak tohle setkání bylo dobrou příležitostí. Po celou dobu jsme pocítovali Ducha, a i když nejedeme do chrámu nebo nemáme možnost být tolik spolu, měli jsme duchovní zážitky. Jsem ráda, že máme příležitost být Duchu nablízku a posílovat svědectví, jak se píše v NaS 11:12: ‚A nyní, vpravdě, vpravdě pravím tobě, vlož důvěru svou v toho Ducha, který pobízí činiti dobro – ano, činiti správně, kráčet pokorně, souditi spravedlivě, a toto je můj Duch.‘ Víím, že Duch žije, a jsem ráda, že v téhle době, která pro nás není jednoduchá, může být s námi a pomáhat nám.“ ■

Olomoucká mládež na výletě s prezidentem odbočky Ondřejem Dítětem

Od našich misionářů

Sestra Markéta Kutilová

Kanadská misie Calgary

Jednou z nejtěžších výzev na misii je pro mě to, když se lidé rozhodnou následovat Ježíše Krista a není to pro ně vždy jednoduché. Jeden skvělý muž šel do restaurace se svou rodinou a objednal si sušenky a mléko. Jeho nejbližší si z něho začali dělat legraci: „Snad nejsi ‚mormon‘!“ Poté se ptal misionářů: „Proč je někdy tak těžké následovat Ježíše Krista?“ Jeden ze starších mu odpověděl: „Jsi tak blízko požehnáním, která můžeš mít, že se Satan o to víc snaží, protože on tato požehnání pro tebe nechce.“ Další starší mu řekl: „Skrze překonání těžkých věcí se více přibližujeme Ježíši Kristu. On prošel všemi těžkostmi a strastmi. Díky těžkostem Mu můžeme lépe rozumět, být více jako On!“

Tyto myšlenky mi hodně pomohly více porozumět Božímu plánu. V příručce *Kažte evangelium mé* je napsáno, že máme mít víru a důvěru v Boha, a ne v sebe. Nepotřebuji mít víru

a důvěru v sebe, ale potřebuji důvěřovat Bohu! Hodně často vyprávím lidem v Kanadě o cvičení jógy a o červené Knize Mormon [jak se dříve nazývala]. Jsem tak vděčná za průkopníky Církve v Česku, kteří důvěřovali Pánu a nebáli se! Jsou pro mě obrovským příkladem. Když jsem odjížděla na misii, cítila jsem obrovskou lásku lidí kolem mě, byl to pocit, že si ani

nezasloužím tolik podpory a pravé lásky. Jsem za vás moc vděčná!

Snažím se DŮVĚŘOVAT BOHU! Víím, že Bůh žije a má nás nevýslovně rád! Díky Jeho lásce jsem nejšťastnější! ■

Členové kůlu Praha sloužící na misii

Sestra Tereza Kutilová
Odbočka Třebíč
Kalifornská misie Anaheim

Starší Tomáš Zamastil
Sbor Hradec Králové
Česká/Slovenská misie

Sestra Markéta Kutilová
Odbočka Třebíč
Kanadská misie Calgary

Starší Miroslav Michalský
Sbor Ostrava
Polská misie Varšava ■

Redakce Místní přílohy

Viděli byste rádi v Místní příloze Liahony nějakou konkrétní rubriku nebo článek? Chtěli byste sami přispět nějakým příběhem, zprávou či užitečnou informací? Napište nám o tom!

E-mail do redakce: redakceCZ@ChurchofJesusChrist.org

Šéfredaktorka: Marie Anna Fejtová

Místní příloha vychází v české Liahoně v lednu, březnu, červenci a září. ■